

Eruit!

‘Eruit!’

‘Ja, maar, meester...’

‘Eruit!’

Roxane schuift mopperend haar stoel naar achteren. ‘Je mag tegenwoordig niet eens meer gapen.’

‘Gapen noemt mevrouw dat! Je leek wel een nijlpaard.’

De andere kinderen gniffelen. Meester Herbenis is niet zo aardig, maar hij kan soms geestig zijn.

‘Ik kan onderhand op de gang gaan wónen,’ bromt Roxane, terwijl ze haar rugzak opraapt.

‘Laat die rugzak maar hier,’ commandeert Herbenis.

‘Daar zit mijn brood in. Moet ik soms verhongeren op de gang?’

Meester Herbenis trommelt ongeduldig met zijn vingers op tafel en kijkt haar streng aan. Hij draagt een bril met plusglazen waardoor zijn ogen nog groter lijken dan ze al zijn. Willem, die naast Roxane zit, fluistert: ‘Net een uil die overspannen is.’

Roxane schiet in de lach.

‘Zit je me uit te lachen, Schouten?’ snauwt de meester. Hij gebruikt haar achternaam. Dat doet hij alleen als hij écht kwaad is.

‘Nee, meester.’

Herbenis wijst naar de deur. ‘Eruit, en je komt pas terug als ik het zeg.’

Willem steekt zijn vinger op. ‘Meester, ik maakte een grapje. Daar moest Roxane om lachen.’

‘Jij kunt ook vertrekken, Van Beek!’

Willem staat op en sloft naar de gang. Roxane komt achter hem aan. Ze gooit de deur met een keiharde klap achter zich dicht en grijpt de hand van Willem. ‘Kom op, wegwezen!’ Samen rennen ze de gang door naar de grote hal midden in de school. Bij het aquarium blijven ze even staan. In de verte horen ze de stem van hun meester: ‘Schouten, terugkomen en de deur normaal dichtdoen!’

‘Ach, man, doe het zelf,’ mompelt Roxane en ze trekt Willem mee naar buiten, naar het plein. Daar laat ze zijn hand los. Ze holt naar het karrenhok van de kleuters. Voor het hok is een afdakje, waaronder overdag de driewielers en de speelkarren staan.

Willem loopt een beetje sullig achter Roxane aan. Het ging allemaal zo snel dat hij even op adem moet komen. Het blijft een raar kind, denkt hij. Ze durft echt alles te zeggen tegen Herbenis. En als ze een les vervelend vindt, gaat ze zitten gapen of demonstratief haar laasje opruimen. Daarom stuurt Herbenis haar wel vaker naar de gang.

Niemand weet waar Roxane vandaan komt. Na de kerstvakantie zat ze ineens in groep zeven. Herbenis stelde haar voor aan de klas. ‘Dit is Roxane. Wil je iets over jezelf vertellen?’

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Andere keer.’ Maar daar was niet veel van gekomen. Roxane had alleen verteld dat ze op vijf andere scholen had gezeten.

Willem vond meteen al dat ze op een kat leek. Roxane had grijsgroene ogen, korte haren, en ze deed altijd precies waar ze zelf zin in had. Dat zag je ook aan haar kleren. Alsof er bij haar thuis een verkleedkist stond waaruit ze iedere dag iets anders aantrok. Ze zou zo in een musical kunnen meespelen.

Toen Roxane uit de lucht was komen vallen, zette meester Herbenis haar in het groepje van Willem, Annemiek, Jeffrey en Yuen Han. Naast Annemiek was een tafeltje vrij, maar Roxane wees naar Yuen Han en zei: 'Ik zit liever naast dat leuke Chineesje.'

Yuen Han werd rood en dook weg onder haar tafel, zogenaamd om iets uit haar laasje te pakken. Maar Annemiek keek Roxane verbaasd aan en vroeg: 'Wat heb je tegen mij?' 'Ik heb niks tegen jou, maar ik heb nog nooit naast een Chinees gezeten.' Roxane pakte haar tafeltje op en zette het naast Yuen Han.

Willem keek met open mond naar zijn nieuwe klasgenoot, maar Jeffrey mompelde: 'Dat wijf is gek.'

Roxane hoorde het en snauwde: 'Moet je een dreun?'

Jeffrey sprong onmiddellijk overeind. 'Ja graag, maar je krijgt een driedubbele terug!'

Willem schoot in de lach. Dit was krankzinnig. Die nieuwe was nog geen vijf minuten binnen of ze begon al ruzie te trappen. En meester Herbenis zei niks; hij stond erbij en keek ernaar. Kennelijk was hij net zo verbaasd. Dat was bijzonder, want anders zat hij er direct bovenop als het maar even rommelde in zijn groep.

Jeffrey riep dramatisch: 'Meester, dat kind bedreigt mij.'

'Ik heet Roxane,' zei Roxane kattig.

‘Meester, Roxane bedreigt mij!’

Herbenis was eindelijk van zijn verbazing bekomen. ‘Roxane, zó gaan we hier niet met elkaar om. En er wordt niet gediscrimineerd.’

‘Dat doe ik ook niet,’ antwoordde Roxane. ‘Ik ga juist naast een allochtoontje zitten omdat ik niet discrimineer.’

Een paar kinderen riepen verontwaardigd: ‘Ooooh!’ Maar Herbenis zei: ‘Oké, ga daar maar zitten, want ik wil eindelijk beginnen met de les.’

‘Ga uw gang,’ zei Roxane op overdreven beleefde toon. Daarna had ze zich kalm gehouden en later bleek dat ze inderdaad heel aardig was voor Yuen Han.

Willem en Annemiek konden het al snel goed met haar vinden en zelfs Jeffrey draaide bij. Roxane bleef een vreemd kind, maar ze kon vaak erg grappig zijn en durfde veel.

De meester gaf haar een paar keer voor straf dertig staartdelingen, maar die maakte ze nooit. Toen Herbenis dreigde haar ouders te bellen, zei Roxane weer heel beleefd: ‘Ga uw gang.’

De dag daarna hield Herbenis ineens op met zijn staartdelingen. Voortaan stuurde hij Roxane naar de gang als het hem te gortig werd.

Dat maakte haar nog vreemder: ze had kennelijk ouders die hun meester konden verbieden om haar staartdelingen te geven.

En nu zit Willem naast haar op een grote speelkar onder het afdakje bij het kleuterhok.

‘Slijmbal,’ zegt Roxane.

‘Wie, Herbenis?’

‘Nee, jij!’

‘Hoezo?’

Roxane probeert zijn stem na te doen: ‘Meester, ik maakte een grapje. Daar moest Roxane om lachen.’

‘Dat wás toch zo?’ zegt Willem.

Roxane kijkt hem minachtend aan. ‘Wat ben je toch een braaf kereltje.’

Willem zucht. ‘Ik dacht dat we vrienden waren. En vrienden laat je niet barsten.’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig.’

Het blijft even stil. Willem wil opstaan, want hij heeft geen zin om door haar afgekat te worden. Maar dan legt ze haar hand op zijn schouder. ‘Ik heb iets leuks voor je.’ Met een geheimzinnig gezicht begint ze in haar rugzak te rommelen en duikt een pakje sigaretten op. Ze houdt het hem voor en vraagt: ‘Eentje opsteken?’

Willem schudt zijn hoofd.

‘Zie je,’ zegt Roxane triomfantelijk, ‘braaf kereltje.’

‘Ik vind het smerig.’

Roxane proest het uit. ‘Dat méén je niet.’

‘Dat meen ik wel. Ik heb al een paar keer een sigaret gekregen van mijn grote broer, maar ik vind er niks aan.’

Roxane wijst naar het huis van Willem aan de overkant van de straat. ‘Je bent natuurlijk bang dat je mammié je ziet.’

Willem lacht. ‘Ze moet wel arendsogen hebben om zo ver te kunnen kijken.’

Roxane steekt een sigaret op en zegt: ‘Ik zal het aan je broer vragen.’

‘Ken je die?’ vraagt Willem verbaasd.

Roxane knikt. ‘Hij komt hier ’s avonds altijd.’

‘Hè!’ roept Willem en hij zet grote ogen op.

‘Nu ben je net Herbenis,’ grinnikt Roxane. ‘Wist je niet dat Jasper hier altijd komt?’

‘Natuurlijk wel, maar níét dat jij er ook bij bent. Dát heeft Jasper nooit verteld. Ik mag hier ’s avonds niet komen van hem. “Verboden voor krielkippen” roept hij altijd.’

Roxane blaast pesterig een rookwolkje in zijn gezicht. ‘Ge-lijk heeft hij. Niet geschikt voor jeugdige kijkers.’

‘En jij dan?’

‘Ik ben al bijna dertien.’

‘Zeker vaak blijven zitten,’ plaagt Willem.

Met een zwierig gebaar neemt Roxane nog een trekje van haar sigaret en zegt met een verwaand stemmetje: ‘Jaloers, hè Willempje, dat jij niet bij ons clubje hoort.’

‘Nee hoor, ik kan mijn tijd wel beter gebruiken,’ en Willem probeert zijn stem zo onverschillig mogelijk te laten klinken. Natuurlijk zou hij er dolgraag bij zijn. Al was het maar voor één keertje. Maar hij wil zich niet laten kennen tegenover Roxane.

‘De grote zus van Annemiek is erbij,’ zegt Roxane. ‘En Hicham, de broer van Farida uit onze klas. Trouwens, Hicham haat onze meester ook. Toen hij hier nog op school zat, maakte Herbenis allerlei flauwe grappen over Marokkanen. Hij zegt dat hij niet discrimineert, maar ondertussen! Aan mij heeft hij ook een hekel.’

‘Jij kunt hartstikke brutaal zijn,’ zegt Willem.

‘Ik laat me niet afblaffen door die kerel.’

‘Mijn moeder zei dat Herbenis vroeger aardig was. Ze heeft bij hem in de klas gezeten.’

‘Wat erg voor je moeder. Kun je nagaan wat een ouwe zak hij is.’

‘Hij was goed in vertellen, zei mijn moeder.’

‘Daar heb ik nooit iets van gemerkt. Herbenis is alleen goed in lullige opmerkingen.’

‘Volgens mijn moeder is hij zo geworden omdat zijn vrouw bij hem is weggelopen.’

‘Zou ik ook doen als ik zijn vrouw was.’

Willem lacht. ‘Maar hij heeft sinds een paar jaar een nieuwe vriendin, vertelde mijn moeder.’

‘Nou, dat heeft dan niks geholpen,’ zegt Roxane. ‘Herbenis is en blijft gewoon een stuk chagrijn.’

‘Volgens mij baalt hij van school. Hij staat al bijna dertig jaar voor de klas.’

Roxane gromt: ‘Ik baal al na twee máánden school.’

‘Jammer dat je vorig jaar niet bij ons zat. In groep zes hadden we juf Eline. Die is echt leuk.’

Roxane haalt haar schouders op. ‘Pech gehad.’

De deuren van de school gaan open en de kleuters stormen naar buiten. Roxane maakt haar sigaret uit. ‘Kom eens van die kar!’ commandeert ze. Willem staat op en Roxane trekt de speelkar het plein op.

‘Roxane!’ roepen de kleintjes. Ze rennen naar haar toe en klauteren op de kar.

‘Goed vasthouden!’ commandeert Roxane en ze scheurt het plein over. De kleuters gillen het uit van de pret. Willem moet lachen, vooral als hij ziet dat zijn kleine zus Noortje erbij zit.

Inmiddels zijn de andere kinderen ook naar buiten gekomen. Willem loopt naar Annemiek en Jeffrey.

‘Wees maar blij dat je bent weggestuurd,’ zegt Jeffrey. ‘Herbenis was het zonnetje in huis. Nadat hij jullie eruit had

geschopt, bleef het volgens hem rommelig in de klas. Maar meneer had natuurlijk gewoon de pest in omdat Roxane zo brutaal deed. Dus nam hij bloedig wraak op Denise en Mitchell. Die kregen meteen straf toen ze iets tegen elkaar fluisterden. “Ik ga een paar kinderen eens gezellig trakteren op een fijne portie staartdelingen,” zei hij met dat bekende valse lachje van hem.’

‘We moeten een handtekeningenactie houden,’ stelt Annemiek voor.

Hoofdschuddend kijkt Jeffrey haar aan. ‘Opnieuw een wild plan van onze Annemiek!’

‘Nee, serieus, we gaan actievoeren. We laten alle kinderen hun handtekening zetten en geven die aan meester Harm. Zo van “We willen géén Herbenis, omdat hij zo gemeen is”.’

‘Dat is een goeie!’ roept Willem enthousiast. ‘En meester Harm is aardig, die snapt het vast wel.’

‘Dat wordt niks,’ zegt Jeffrey. ‘Je krijgt een meester niet weg. Dat kan alleen maar met ongewenste intimiteiten.’

Annemiek giechelt: ‘Met wat?’

‘Ongewenste intimiteiten.’ Jeffrey’s ouders zijn allebei advocaat en hij vindt het leuk om moeilijke woorden te gebruiken, net als zijn vader en moeder. ‘Als een meester niet met zijn handen van de meisjes af kan blijven,’ legt hij uit. ‘Onder hun rokje zit of zo.’

Annemiek griezelt. ‘Gadver.’

‘Zoiets doet Herbenis niet,’ zegt Willem.

‘Dat ben ik met je eens,’ zegt Jeffrey, ‘dus zijn we voorlopig nog niet van hem af.’

‘Ssst,’ sist Annemiek en ze wijst naar de deur.

Herbenis komt het plein op en kijkt zoekend rond. Hij ziet dat Roxane zich uitstekend vermaakt met de kleuters en loopt naar haar toe. Hij tikt op haar schouder en wijst naar de deur.

De ogen van Roxane spuwen vuur en woedend stampet ze weg. Bij de deur draait ze zich om, roept keihard: 'Zak!' en rent de school in.

'Die zit!' zegt Willem vol bewondering.

Herbenis aarzelt even, maar loopt dan met grote passen achter Roxane aan.

'Thans gaat hij haar vermoorden,' roept Jeffrey dramatisch. Meester Harm gaat nu ook naar binnen. 'Maar,' gaat Jeffrey verder, 'de geliefde directeur van de Jaap ter Haarschool zal Roxane redden uit de klauwen van de vreselijke Herbenis!'